

Mordet på kronprinsessan

Kroppen låg stilla, alldeles tyst. Den var livlös, vacker på något sätt, som ett konstverk. Hennes ben låg korsade på marken och håret sveptes runt ansiktet. Hennes hy var blek och såg kall ut. Ansiktet låg nerpressat mot marken och armarna kramade runt kroppen.

- Även om jag älskar dig, så är det här bäst, sa en maskerad person några meter därifrån. Man märkte att det var en både kluven och ångerfull människa.

Den maskerade hade svarta kläder och bar en svart väska, där kroppen hade förvarats tidigare. Gestalten tog fram lite tändvätska som också fanns i väskan och skruvade upp locket långsamt. Fingrarna var stela och orörliga. Personen gick fram till kroppen med dröjande steg och vände flaskan så att vätskan spreds över kroppen. Varje droppe som föll gjorde gestalten stel och den fick en klump i halsen som började att växa till ett monster. Fast tårarna rann ner på kinderna och sved var gestalten också fylld av vrede. Den maskerade personen fiskade upp en tändsticka som låg i bakfickan med händer som skakade. Tändstickan drogs långsamt på plånet och tändes. När tändstickan föll började kroppen brinna. Håret flammade upp, det vackra bruna håret, hennes läppar var alldeles blåa och hyn var lika vit som snön som föll från himlen. Gestalten stod ett tag framför kroppen, vände sig om och gick som vanligt ut ur gränden. Som att personligheten var helt förändrad.

På tidningens första sida stod det om kärleksskandalen mellan kronprinsessan och en äldre kvinna, Katarina Silversjö. De båda hade blivit sedda i Paris på en hemlig kärleksresa. Eftersom kungahusets regler förbjöd homosexuella äktenskap var det en av de största skandalerna under det senaste årtiondet. Kungahusets plikter och de mänskliga rättigheterna stred mot varandra.

Lisen vände blad i tidningen. Hon var trött på alla dessa oviktiga nyheter om prinsessan. Hon drack sitt morgonkaffe och åt en ostmacka utan smör. Även om det var hennes vanliga rutin så var denna dag lite mer speciell än andra. Detta var Lisens första dag som polis. Hennes hjärta pumpade för fullt och hon var fylld av adrenalin. Vanligtvis var hon glad.

Hon var kort och hade kort blondt hår. Fast hon var liten, var hon väldigt stark och vältränad. Hon gick till sitt rum och valde kläder med omsorg och satte på sig något som skulle passa det nya arbetet. Det blev ett par blåa träningsbyxor, en sporttopp och en vit T-shirt.

Klockan var 7:30 och Lisen planerade att åka 7:35 så att hon kom till arbetet 7:55. Hennes lägenhet i Gamla Stan bestod av tre små rum, ett kök och en toalett. Det var perfekt för henne men hade varit lite trång när hon bott med sin sambo tidigare. Fast det kanske inte var lägenheten som var för trång utan relationen mellan dem som hade blivit instängd.

Lisen behövde ge sig iväg, hon tog en tjock dunjacka för att anpassa sig efter vädret. Hon gick ut i trapphuset och stängde dörren snabbt för att låsa. Låset var nyinsatt efter det brutala förhållande som hon haft med pojkvännen tidigare. Hon var tvungen att byta lås för sin säkerhet.

När Lisen kom ut på gatan observerade hon noggrant miljön och de kvarter hon passerade. Den gulorangea färgen var mest populär och husen var gamla och sneda. Hon passerade gränd efter gränd. Efter några kvarter noterade Lisen något konstigt i en av gränderna. Det var väldigt mörkt men Lisen kunde ändå skymta något som låg på marken. Hon gick fram och tittade. Det var en bränd människokropp. Svarta, förkolnade rester låg på marken. Gränden var smal och Lisen led av det trånga utrymmet. Den ojämna kullriga gatan gjorde det svårt för henne att hålla balansen. Lisen stannade upp, andades långsamt och försökte ta det lugnt, men hon kunde fortfarande känna uppstötningar komma. Motvilligt tittade hon på liket igen, ansiktet var bortbränt och kroppen var svårt skadad.

Lisen tog fram sin mobil som låg i hennes vänstra ficka. Hon tryckte långsamt siffrorna. Ett. Ett. Två. En telefonist svarade och Lisen blev kopplad till polisen.

- Mitt namn är Lisen Wessla och jag befinner mig i Bastugränd i Gamla stan. Jag har hittat en bränd kropp här kom fort är ni snälla!
- Vi skickar en polisbil dit genast.

Lisen kunde inte uppfatta riktigt vad mannen sa men hon kände ändå ett lugn. Hon stod kvar på mordplatsen och hörde till slut sirener. Hon pustade ut och kunde äntligen slappna av lite.

Hon tyckte att det kändes besvärligt på något sätt att hon hittat en kropp redan under den första dagen på sitt nya jobb. Medan hon väntade på polisen studerade hon mordplatsen noga. Hon observerade att blodet egentligen inte passade i mordscenen. Men det kunde vara mördarens också. Det såg färskt ut. Ansiktet täcktes av bränt kött och aska. Man såg även kraniet under askan. Armar och ben var också mycket brända. Lisen kände doften av plast och kunde senare se att det låg ett plastkort bredvid kroppen. Det låg nära kroppen men var ändå inte helt smält. Vissa naglar var bortbrända men de som fanns kvar var nedbitna och förstörda. Kvinnans nagelvård verkade likna Lisens som ofta bet på sina naglar, särskilt när hon var nervös. Lisen klarade inte av att se på kroppen och letade istället efter saker som låg runt omkring mordplatsen. Hon bet ihop läpparna, blundade och började bita på naglarna. Delar av kroppen var täckt av nyfallen snö medan andra delar inte var det.

Till slut kom polisbilar fram till brottsplatsen. Poliser kom springande från polisbilen som stannade ett kvarter bort då den inte fick plats i den smala gränden. Polisen som kom fram till Lisen och ställde sig framför kroppen och lutade sig fram för att observera platsen noga. Han gick tillbaka några steg och vände sig mot Lisen.

- Hej, jag är poliskommissarie Peder Johansson, sa den äldre stora mannen medan han

tog ett fast grepp i Lisens hand.

Peder Johnsson var en barsk man, han var stor och rund. Han hade grått hår och bar för trånga kläder.

-Hej, jag är den nya polisen på Gamla Stans polisstation, berättade Lisen och försökte bete sig lika självsäkert som kommissarien framför henne.

- Mycket bra observerat, Lisen, sa kommissarien.

Efter några minuter var säkert fyra polisbilar vid brottsplatsen och poliserna började spärra av området. Poliskommissarien sa till Lisen att gå hem, men Lisen protesterade. Hon tyckte det var rättvist att hon som hittat kroppen skulle få stanna kvar. Dessutom var ju Lisen nyanställd och behövde erfarenhet för att kunna bli en bra polis.

Poliskommissarien satte på sig ett par plasthandskar för att undersöka brottsplatsen. Två sjukvårdare bar upp den brända kroppen på en bår och satte en duk över den. Poliskommissarien skymtade något i snön på marken. En blodfläck längre bort från kroppen, han såg också ett kort. Det var ett ID-kort och plasten hade smält, vilket gjorde det svårare att tyda bilden på ID-kortet. Det var blod på kortet som låg precis intill där kroppen hade legat. Lisen och kommissarien tittade på kortet med vidöppna ögon, de var båda lika förvånade. Det visade en bild på Maria Bernadotte, Sveriges kronprinsessa.

Under dagen samlade polisen ihop bevis på brottsplatsen. Lisen tvingades gå hem och la sig tidigt för att få tillräckligt med energi till dagen efter.

Lisen gick upp tidigt och gjorde sig i ordning sig. Hon drack som vanligt sitt kaffe och gick till jobbet så att hon skulle vara där lite före 08:00.

När Lisen kom till polisstationen var det stökigt. Lisen var förvånad hur ostrukturerat allt var. Självt var hon van vid ordning och reda. Hon befann sig i ett stort rum med flera skrivbord. Ett var tomt. Det var Lisens. Hon drog ut stolen och satte sig vid bordet. Ljuset och inredningen trista, väggarna var kala och gråa och lamporna gav ut ett starkt vitt ljus. Hon kunde även se ett separat rum som hade glasfönster. Alla gardiner var nedtagna men Lisen kunde ändå dra slutsatsen att rummet tillhörde kommissarien.

Lisen satt på sin stol och hade placerat fötterna på skrivbordet. Hennes blick var fäst vid klockan på väggen framför. Hon analyserade all information hon hade fått på brottsplatsen och kom fram till att prinsessan var antingen skyldig till mordet eller var offret. Efter ett tag tog hon fram sin mobil och googlade Maria Bernadotte. Hon läste allt om skandalen, relationen mellan Maria och den äldre kvinnan. Kungahuset hade försökt dölja skandalen och var illa omtyckta av media efter avslöjandet.

Lisen blev otålig efter att ha väntat vid sitt skrivbord i snart två timmar. Så småningom

kom kommissarien ut ur sitt kontor. Han ställde sig i mitten av det stora rummet så att alla skulle höra honom.

-Vi har inte mycket information just nu men vi måste börja utredningen genast. Det kommer att ta lång tid att undersöka kroppen. Jag och Lisen här som är nyanställd ska åka till slottet och träffa kungafamiljen. Ni två åker till älskarinnan och ni andra tar reda på så mycket information ni kan!

Lisen och kommissarien satte sig i en polisbil. Innan hade kommissarien haft ett långt samtal med kungahuset för att övertyga dem om att polisens förhör var nödvändigt. Polisbilen åkte igenom de trånga gatorna i Gamla stan. Efter några minuter var de framme vis slottet. Vakterna bar blåa uniformer, långa stövlar och hjälmar med stora vita tofsar på.

De möttes av en lång man med kostym, grått hår och glasögon. Trots rynkorna i ansiktet såg mannen inte ut att vara äldre än cirka 55 år.

- Är det ni som är poliskommissarie Peder Johansson, sa mannen och hälsade.
- Ja det är jag, detta är min kollega Lisen Wessla som kommer hjälpa mig med den här utredningen, konstaterade Peder och kliade sig på näsan.
- Och vem är NI? Undrade Lisen försiktigt. Det inföll en stel tystnad tills mannen sa:
-Jag är kungens hovmarskalk och mitt namn är Jan Ruterkrantz, sa Jan stolt. Följ med mig.

Lisen studerade platsen noga. Det var svårt att inte förvånas när man såg det magnifika slottet. När de nådde portarna var det två vakter som öppnade dörrarna. Slottet var enormt, till höger kunde man se ett rum som ledde till ett annat och sen ett till och ett till. På vänster sida var det likadant. Framför dem var det en lång trappa av sten. Hovmarskalken följde Peder och Lisen fram till kungens rum.

-Ni får endast tilltala kungen med ”ers majestät”. Kvinnor niger och män bugar, sa hovmarskalken.

Jan öppnade dörrarna och vid skrivbordet satt kungen. Peter gick fram till kungen.

-Ers majestät, sa Peter och Lisen samtidigt medan Peter bugade och Lisen neg.

-Jag förstod att ni ville prata om min dotter, Maria.

-Ja exakt vi har förstått att ers majestät inte har sett kronprinsessan sen i förrgår om jag förstått det rätt.

-Ja det stämmer, hon har inte varit hemma. Ska jag vara oroad?

- Vi har hittat en kropp och på brottsplatsen så hittade vi också det här. Peder Johansson la fram kortet på skrivbordet.

-Tror ni att hon är död? sa kungen. Han lät upprörd och bedrövad av vad han hört, men Lisen var inte säker på om det var äkta.

-Jag är ganska säker på att hon är det.

-Nej detta kan inte vara sant, inte min dotter!

Kungen vände sig om som att han skändes över tårarna som vällde fram från hans ögon.

-Jag är hems...

-Gå ut här ifrån genast jag vill inte höra något mer, vrålade kungen.

Hans beteende hade växlat snabbt.

Polisen gick ut ur rummet och hovmarskalken följde efter.

- Skulle vi kunna ta en titt i kronprinsessans rum?

- Det är hitåt.

Polisen och Lisen passerade sal efter sal. Alla rum var vackra och utsmyckade.

Hovmarskalken öppnade dörren till prinsessans rum. Det var stort. Ett stor gammal säng var bäddad och rummet nystädat. I badrummet intill låg en hårspray vid kranen. Poliserna tog hårborsten med sig så att de skulle kunna matcha DNA.

Poliserna, Stefan och Hampus hade kommit in i älskarinnan, Katarina Silversjös lägenhet. Det var rent och snyggt. Lägenheten bestod av ett kök-varldagsrum, ett badrum och ett sovrum. Badrummet var nästan helt tomt. Stefan gick in i sovrummet. Där fanns en byrå som egentligen inte passade in i rummet. Polisen öppnade lådorna och märkte att de var tomma. Katarina Silversjö hade uppenbarligen åkt iväg. För att komma iväg från det mord hon hade begått på prinsessan? Men vad var motivet? Stefan ringde poliskommissarien och berättade om vad de hittat. Det viktigaste var en stor burk med sömnmedel och den var halvfull.

Under tre dagar granskades all information. Kronprinsessans DNA från hennes hår passade ihop med kroppens DNA. Kronprinsessan hade blivit drogad och fått en överdos och det var så hon dog. Branden var för att man inte skulle kunna identifiera henne. Katarina Silversjö hade tagit ut mycket pengar men polisen hade ingen aning om var hon var. Och det fanns inget motiv som de kunde komma på. Så varför skedde mordet?

Lisen satte sig vid matsalsbordet. Trots all fakta tyckte hon att det var något som inte stämde. Hon behövde få reda på vad som hade hänt mellan Katarina och Maria. Eftersom hon inte hade tid att läsa igenom alla artiklar om paret så ringde hon istället "Hänt extra".

-Hallå jag är polisassistent Lisen Wessla. Jag behöver få hjälp med vad som hände mellan Kronprinsessan och Katarina Silversjö. Det är extremt viktigt.

-Jag kopplar dig vidare till en kunnig reporter, vänta några sekunder, sa telefonisten.

-Hallå det är Malin vad kan jag hjälpa till med?

Lisen berättade vad hon behövde veta.

- Okej. Maria och Katarina möttes för några månader sedan. De blev mycket nära i varandra. De försökte från början hålla förhållandet hemligt men jag tror att Katarina tyckte det blev jobbigt efter ett tag. Så hon berättade för oss på "Hänt extra" om affären.

Kronprinsessans familj blev besvikna och upprörda och efter det hade Maria det väldigt tufft hemma.

- Tack för all din hjälp!

-Det var så lite. Lycka till, sa journalisten.

Så egentligen hade Maria motiv för att mörda. Hämnd för att Katarina hade berättat.

Men Katarina hade inget motiv. Marias liv blev mycket tuffare och hennes familj behandlade henne annorlunda. Dessutom stämde inte allt. Som naglarna och hårstråna. Naglarna var helt förstörda vilket inte kunde stämma då prinsessan för några dagar sedan var på sin lillasysters födelsedagsfirande och då hade hon perfekta naglar. Dessutom var håret på borsten både gråa och mörkbrunt. Maria var väldigt ung och det var inte sannolikt att håret var hennes. Lägenheten var nästan tömd, men man har inte plats att ta med allt i en resväska när man åker iväg fort. Det stämde inte. Tänk om kroppen inte var Maria utan Katarinas? Tänk om det var därför man inte hittade Katarina någonstans? För att det var fel person de letade efter!

Lisen sprang ner till stationen. Hon presenterade sin analys till poliskommissarien.

- Det kanske finns en anledning till att vi inte funnit Katarina Silversjö än, jag tror inte att det är hon som är försvunnen. Tänk på att ansiktet var uppbränt och att ID-kortet inte passade in på brottsplatsen.

- Okej Lisen, åk till kungen tillsammans med mig och så ber jag resterande poliser att leta efter kronprinsessan. De får titta igenom videoklipp på Arlanda och se om de hittar kronprinsessan.

Poliskommissarien och Lisen åkte tillbaka till slottet och gjorde sig redo för att träffa kungen. När de kom in på kungens kontor förstod de att något var fel.

-Vi vet att ert majestäts dotter mördade Katarina Silversjö vi har till och med en filminspelning på Maria efter mordet, ljög Lisen. Uttrycket på kungens ansikte hade förändrats från ett oroat ansikte till irriterat.

- Jag förstår inte riktigt vad du pratar om. Kungen lät osäker, han undvek ögonkontakt och bet sig i läppen.

- Som det nu ser ut så har kronprinsessan tagit pengar av Katarina och detta kommer bara försämra för henne i domstolen. Både mord och rån kan innebära en värre dom. Poliserna vände sig om och gick mot dörren. Kungen tvekade och bet sig i läppen återigen.

- Jag skaffade biljetter till henne. Hon blev arg när Katarina spred historien och brydde sig inte om kronprinsessan utan bara om sin egen publicitet.

- Jag förstår men vi måste få reda på vart hon åkte, sa Peder Johansson.

-Det vet jag inte, sa kungen och det lät trovärdigt.

Men nu visste polisen vad som hade hänt Katarina Silversjö. Kvinnan som i flera dagar varit försvunnen var mördad. I flera månader letade polisen efter den försvunna prinsessan. Men hon var spårlöst borta och skulle förmodligen inte komma tillbaka.